

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.

Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 16 DECEMBER.

De Kamer.

Onze liberalen zijn zoo wat beschaamd over de rol die zij gespeeld hebben in den laatsten oproer van Brussel, zij zoeken er de verantwoordelijkheid van af te schudden. Dat gaat echter zoo gemakkelijk niet. De linkerzij, en vooral M. Anspach, staat voor het land aan den paal en aan vrijleiten is niet te denken.

De zitting van eergisteren werd met al dat pogen tot losworstelen, aangevuld.

M. Bergé, de fameuse *libre penseur*, heeft op zijne beurt een aantal dwaasheden verteld en onder ander op de onverdraagzaamheid van Antwerpen, waar men het monument van Lies zou aan stukken geslagen hebben.

L'Etoile is zóó geleerd, dat ze Lies met Leys verward.

M. Gerrits heeft de lastertaal van M. Bergé, op eene krachtvolle wijze afgeslagen en doen zien, dat er van al zijne beweerings geen enkel woord waar is.

De Kamer, na die terechtwijzing heeft zich niet langer met de dwaasheid van den «vrijdenkers-apostel» Bergé, bezig gehouden.

M. Jottrand heeft gevraagd welke leden van het kabinet de interventie der troepen in den oproer vroegen; want die heren der linkerzij zien gaarne woelen in de straat, maar worden daarin niet gaarne gestoord: — intendeel, ze houden veel van hulp.

M. Jacobs heeft geantwoord dat M. Anspach beloofd hebbende de orde te handhaven — men weet hoe hij dit verstaat — al de ministers het eens waren, op hem de verantwoordelijkheid te laten rusten.

Maar, zegde M. Victor Jacobs, niettegenstaande al de protestatiën, er zijn oogenblikken dat men zijne voorzorgen neemt; dat het zelfs een plicht wordt aan het uiterste te denken en daarom heeft men twee regimenten infanterie en cavalerie, ontboden om des noodig ten dienste te staan van het kabinet en van den burgemeester Anspach.

Doch nooit, voegt M. Jacobs erbij, hebben wij den Koning de tusschenkomst des legers gevraagd.

En M. Jacobs heeft wel gelikt te zeggen, dat er soms aan 't uiterste moet gedacht worden. Overigens tijdens MM. Frère-Bara schoten immers de soldaten wel op de werklieden in den Borinage! Men heeft dus in hunne partij geen afschuw van werkliedenbloed; maar *horresco!* men zou des noodig, niet mogen

schieten op brusselsche wallebakken die de orde stooren?

M. Anspach, zooals wij zegden, heeft zich nogmaals trachten los te woelen uit de klem die hem vasthoudt. M. Jacobs gaf hem ten antwoord: « ik kan M. Anspach geen certificaat van goed gedrag geven; ik heb daartoe geen kwaliteit. »

Zitting van 13 december.

De heer THIESPONT, (ordemotie) vraagt dat het gouvernement inlichtingen neme over de te nemen maatregelen tegen den voortgang der veepest, van welke eenige gevallen in Oost-Vlaanderen bestatigd zijn. Hij raadt het gouvernement aan, eenige kwellende, willekeurige en nuttelooze maatregelen, die genomen zijn, af te schaffen.

De heer DELCOUR, minister van binnenlandsche zaken, doet opmerken, dat de veepest snel door de besmetting wordt voortgezet. Er is dus aangelegen, om den voortgang der ziekte te beletten, de voorkomende maatregelen te nemen, welke eenige bijzondere belangen kunnen kwetsen, maar die noodig zijn om het algemeen belang te vrijwaren.

Spreker verklaart dat hij niets aan de genomen maatregelen zal kunnen veranderen. Het gouvernement zal intendeel zijne krachtadigheid verduubelen, om den landbouw te behoeden.

M. VLEMINCKX verzoekt het gouvernement in deze houding te volharden, en zich streng te toonen.

M. VANDENREEDDOM keurt de taal des ministers van binnenlandsche zaken goed, want het geldt hier, eenen vreeschijken gees te verwijderen.

De besmetting komt van Frankrijk, omdat men daar de voorgeschrevene maatregelen niet naleeft. Zou het Belgisch gouvernement deze verwarloosing aan het Fransch gouvernement niet kunnen aanduiden?

M. D'APREMONT-LYNDEN, minister van buitenlandse zaken, verklaart de verbintenissen gaarne aan te nemen, dit punt aan het Fransch gouvernement aan te duiden.

Het incident is gesloten.

Aan het dagorde staat het vervolg der uitleggingen over de ministerieele wijzigingen.

M. BERGÉ. Ik vraag vooreerst, waarom het tegenwoordige kabinet zeven leden telt in plaats van zes.

Er is heden een voorzitter van den raad zonder portefeuille. Die minister is aan geene herkiezing onderworpen geweest. Welnu, de Grondwet wil, dat elk afgevaardigde, die eene enkele decoratie ontvaagt, zich aan het kiezerskorps heraanbiede. Om destemmer reden moet een afgevaardigde, tot minister benoemd, aan de herkiezing onderworpen zijn. Dit is een gewichtig punt.

De heer Malou heeft gisteren gezegd, dat de laatste gebeurtenissen de eerbiedwaardigheid des lands gekwetst hadden. Dat is valsch. Eenieder weet, dat er geene oproeren geweest zijn. Er zijn eenige verwoestingen gepleegd, maar een ieder heeft ze gelaakt. De gebrokene venster-ruiten kunnen niet op de rekening der liberale partij gesteld worden.

Een ongelukkig woord is hier uitgesproken door den oud minister van justitie, wanneer hij zegde, dat de eerbied voor onze instellingen en voor de wettelijkheid boven de openbare zedelijkheid stond. Welnu de openbare zedelijkheid is boven onze instellingen.

Gij spreekt heden van wettelijkheid; maar gij hebt niet altijd die taal gevoerd. Te Antwerpen hebben grafschenningen plaats gehad. (Gerucht.) Men heeft er de grafstele van eenen schilder beledigd. (Onderbreking.)

M. GERRITS. Daarvan is niets!

M. BERGÉ. Te Leuven hebt gij benden van stokslagers ingericht. Ziedaar uwe liefde voor de wettelijkheid.

M. DE THEUX, staatsminister, doet opmerken dat nooit, zelfs in 1831, een afgevaardigde tot minister zonder portefeuille benoemd, aan herkiezing onderworpen werd. Men zou van de decoratie kunnen misbruik maken, daaruit de voorwaarde van herkiezing, maar men kan geen misbruik maken van de benoeming tot minister zonder portefeuille.

Wat de stokslagers betreft, zij werden niet tegen de wettelijkheid ingericht, maar om de bedreigde kiezers te beschermen!

Tijdens de laatste incidenten zijn beledigingen aan de nationale Wetgeving toegestuurd. Het is klaarblijkelijk dat, indien de daders dezer beledigingen waren aangehouden, zij door de rechtbanken zouden gestraft zijn geworden. Het Koninkrijk werd gelijklijk beledigd. Dit zijn zeer zware feiten, die niet te verschonen zijn!

In een land, dat de vrijheid van associatie, van vereniging en van drukpersvrijheid geniet, zijn dergelijke betoogingen onaannemelijk; des te meer daar degenen, die deze betoogingen voor de deur des Parlements deden, niet wisten wat er gezegd was. Dit is klaarblijkelijk niet ernstig.

M. JOTTRAND. Men heeft rond Brussel een waar leger bijeengetrokken, voorzien van krijgsvoorraad, en van zijne ambulante vergezeld. Daarin waren inzichten gelegen, die ik wreed en buitensporig noem. Ik vraag welke minister deze inzichten had.

M. JACOBS. Niemand zal betwisten, dat er gelegenheden zijn, in welke het gouvernement tot het pijnlijk uiterste moet komen, zijne toevlucht tot de krijgsmacht te nemen. (Gerucht ter linker zijde.) Heft gij dit niet gedaan in de Borinage?

Nooit heeft iemand van ons gedacht, de troepen op te eischen. Wij hebben den heer Anspach de zorg gelaten om de orde te herstellen, en wij

hebben slechts eenige troepen doen komen, omdat de heer Anspach die te zijner beschikking zou gehad hebben. Maar wij hebben niet één kanon doen komen.

Niemand van ons heeft dus gedacht, het leger op te eischen en bloed te vergieten.

M. GERRITS. M. Bergé heeft eene ware lastering tegen de stad Antwerpen geuit. (Onderbreking.)

STEMMEN TER LINKER ZIJDE. Tot de orde!

M. ANSPACH. Gisteren zegde de rechter zijde, dat het ministerie veranderd was geworden omdat men den oproer betoegeld had. En heden verklaart de heer Jacobs, dat er geen oproer geweest is, dat de orde door den burgemeester is gehandhaafd geworden.

M. THONISSEN heeft gisteren verklaard dat Z. M. geen geweld had willen gebruiken. (Gerucht.)

M. THONISSEN. Ik heb dit niet gezegd.

Na eenige verdere opmerkingen van de heeren Jacobs, Delebaye en De Baets wordt de discussie gesloten.

De vergadering hernooit de algemeene be-raadslaging over het budget des departements van oorlog.

M. LE HARDY DE BEAULIEU, roemt het krijgsstelsel van Zwitserland. Hij meent dat België niet mag volharden in de tegenwoordige inrichting te handhaven. Hij zal dus tegen het oorlogsbudget stemmen, omdat hij de militaire lasten in België aanziet al te ongelijk verdeeld.

Zitting van 14 december.

M. MALOU. Er zijn, in den loop der vorige debatten, twee voornaame punten over de militaire kwestie aangeduid.

De eene is het incident betrekkelijk de kwestie der citadellen van Antwerpen. Ik hou mij dien aangaande aan de verklaringen, den 11 mei 1868 door M. Frère gedaan. Hij zegde alsdan, dat het gouvernement zijne belofte zou houden, om de binnenwaartsche fronten van het Noodkasteel af te breken. In antwoord op M. Jacobs verklaarde hij daarenboven, dat men zou kunnen onderzoeken, of een gekreneleerden muur volstrekt noodig was, om de binnenfrontons af te breken.

Ik neem heden die verklaring voor ons.

Het tweede punt is de opgeworpen kwestie van grondbegin. Volgens mij moet de militaire kwestie ten allen tijde buiten en boven alle partijen zijn. Ik beschouw de kwestie van het leger en van het budget van oorlog als eene nationale kwestie.

Wij weten thans hoe wij bedreigd waren tijdens het keizerrijk, dat zich de vrede noemde, maar dat door den oorlog is geëindigd.

Altijd, vooral in 1853 en 1868, heb ik gunstige stemmen uitgebracht voor de samenstelling van een sterk en ernstig leger, want ik geloof dat België niet geheel en gansch op den vreemde hoopen mag.

TOBY LOUVER.

— (S) —

I.

Wij zijn in de voorstad St. Antoine te Parijs in eene sombere en naakte kamer, eertijds versierd met een behangsel, eenige meubelen, een kleinen spiegel en twee geschilderde prenten, Bonaparte op de brug van Arcola, en Poniatowski in den Elster springende, voorstellende, thans morsig, berookt, met geen ander huisraad voorzien dan een houten tafel, vier stoelen en een bijna altijd ledige etenkast. Wat de schilderijen aangaat, de vroegere waren verdwenen, maar in plaats daarvan waren de portretten van Ledru-Rollin en Louis Blanc op den muur geplakt.

Een vrouw en een knaap van veertien jaren zaten te werken bij het schijnsel van een walmende kaars: de vrouw weende.

« Zou hij heden avond te huis komen, Toby? » vroeg zij haren zoon na eene lange pauze, waarin hare tranen niet opgehouden hadden te vlieten.

« Ja of neen, » antwoordde de knaap. « Als hij komt des te erger! Gij zult er slechts eene ruwe bejegening en ik klappen bij winnen. »

« Waarom antwoordt gij hem ook brutaal, Toby? Het is uw vader, gij moet hem onderdanig wezen. »

« Ja, dat weet ik wel, de pastoor zegt ons dat des zondags in de catechismus; maar hoe kan men dat jegens zulk een wezen zijn? »

« Toby! »

« Wat wilt gij, moeder? Hij is sterker dan ik. Als hij was zoo als gij, dan zou ik hem lief hebben, maar hij! » altijd kwaadaardig en gereed om te slaan. Nimmer zal ik het ontzettende toneel vergeten, dat er voorviel in de herberg het Vergulde Wijvat, toen hij u bijna doodslag omdat gij hem waart komen halen; dat is zeer lang geleden en sinds dien tijd is u leven steeds

eene aanhoudende marteling geweest. Zie, als hij u bedreigt, u uitschelt, dan stijgt mij het bloed naar het hoofd, en ik geloof dat ik hem zou kunnen worgen. »

« Toby, » herhaalde de verschrikte moeder, « wilt gij wel eens zwijgen! »

« Drommels! de schuld ligt ook aan hem! ik zie wel andere werklieden; zij zijn van tijd tot tijd beschenken, schelden op den patroon, dat is allemaal geoorloofd, ieder heeft zijne booze dagen; maar hij! hij is altijd kwaadaardig. Hoe hard wij ook werken, hem vleien, nooit is het naar zijn zin; soms gaat het een paar dagen goed, maar daarna weér de oude gang! »

« Helaas! arme jongen, dat komt dewijl hij drinkt, en wanneer men te veel drinkt, wordt men zoo als hij. Dat zal u tot leering verstreken in de toekomst; maar het is reeds middernacht, de kaars brandt in de pijp, ga naar bed en tracht te slapen; ik zal alleen opblijven. »

« En gij zoudt alleen zijne kwaadaardige bejegening moeten afwachten? Kneet, dat zal niet gebeuren, ik wil er bij zijn. Ik ben nu sterk ik zal hem wel beletten u te slaan, dat heb ik vast besloten. »

« Doe dat niet, Toby! Wanneer hij beschenken is, kent hij zich zelven niet meer, en hij zou u misschien een ongeluk toebrengen. Ziet gij, ik spreek hem niet tegen, ik weerstreef hem niet, en dan wordt hij niet woedend, of ten minste is het spoedig gedaan. »

Nauwelijks had Martha uitgesproken, of Louvet klopte aan de deur.

« Maak de deur open, beste jongen, » zeide zij tot haren zoon, hem een kus gevende, « dat zal hem genoeg doen. »

« Die arme moeder! » sprak Toby tot zich zelve, « de ondervinding maakt haar niet wijzer. »

II.

De werkmán trad binnen en zonder de eeni-

germate gedwongen liefkozing van den knaap te beantwoorden, liet hij zich op een stoel neervallen, met een vuurrood gelaet en als kon hij zich niet meer op zijne beenen staande houden.

« Nog op! » sprak hij na eene poos zwijgens.

« Wat zijt gij vandaag laat opgebleven! »

« Ik wachtte op u, mijn vriend, » antwoordde Martha.

« Op mij wachten! gij weet wel, dat ik niet van die kunsten houd; dat hindert mij. Maar daar het nu toch eenmaal zoo is, moet gij mij de flesch eens geven, ik ben vermoeid, ik heb dorst. »

« Dorst, » zeide Martha met een droevigen glimlach. « Zoo laat? »

« Men kan dorst hebben op ieder uur van den dag. Ik kom ver, ik ben moede, ik heb dorst, in een woord! Maak niet zoo veel praatjes; doe wat ik u zeg. Het is alle dagen hetzelfde. »

« Ziet gij, mijn vriend, er is geen wijn meer in de flesch. »

« Geen wijn meer! dan brandewijn; dat zal nog beter smaken; geef mij de flesch. »

Martha gaf geen antwoord; Toby veroorde zich niet in den hoek, waar hij zich verscholen had.

« Hoe is het? Verstaat gij mij niet? »

« Ja; maar er is evenmin brandewijn als wijn. En al zou er wezen, » voegde zij er vastberaden bij, « zou ik ze u toch niet geven. »

« Zoudt gij ze niet geven? ... En wie is hier de meester? »

« Gij, mijn vriend, maar gij moet naar rede luisteren. Uw zoon en ik hebben ons avondmaal gedaan met enkel brood, het laatste stukje vleesch hebben wij voor u bewaard, om u te versterken, daar gij harder werkt dan wij, maar gij weet wel dat de brandewijn niet goed voor u is. »

« Ik weet, ik weet, dat er nog wat in de flesch was en dat dit te voorschijn moet komen. »

« Ik heb het weggeworpen. Na het gebruiken van uw laatste glas hebt gij mij geslagen en ik wil niet, dat zich dit herhale. Ik doe wat ik kan om u genoeg te geven en ons kind op te voeden; wij lijden ontberingen, terwijl dit het geval niet behoefde te wezen; want gij verdient vijf franks, ik twee en Toby ook iets. Het zou wel genoeg zijn om met ons drieën van te leven, maar gij vordrinkt alles. Het is die verwenschte hartstocht, die ons allen ongelukkig maakt, en als gij wilt... »

« Ik wil gehoorzaamd worden, » viel Louvet opstaande, haar in de rede, « en maak geen verdere praatjes; de vrouwen en de kinderen zullen hier welhaer de wet gaan stellen. »

Hij ging naar de kast, haalde er een stuk koud gebraden kalfsvleesch uit, dat men voor hem bewaard had, daarop eene flesch; het was die van den brandewijn, maar zij was ledig. Martha had de waarheid gesproken.

In woede ontstoken en reeds beschenken, want hij kwam uit de herberg, waar hij met zijne kameraden na het verlaten van de werkplaats den tijd had doorgebracht, hief hij de flesch boven zijn hoofd op en riep met eene doorderende stem uit:

« Vrouw gij ziet deze flesch... indien hetgeen gij gedaan hebt, zich nog eens herhaalt, zal ik u die op het hoofd kapot slaan. Kalfsvleesch en water! een fraai ontbaal voor een man, die den ganschen dag gewerkt heeft. »

In zijn hoek gedoken, voelde Toby de toorn van lieverlede van hem meester maken sedert de tebuskomst van zijn vader; hij luisterde niet naar de laatste woorden, maar hij zag het gobaar en het leven zijner moeder bedreigd wande, sprong hij te voorschijn, ontrukte zijn vader de flesch en slingerde haar tegen den muur, waar zij in duizend stukken uiteensprong.

Geheel onthutst, bleef Louvet een oogenblik roerloos staan; hij gaf zich niet goed rekenschap